

men gaar man det nærmere efter, vil det vise sig, at denne ved første Øjekast saa glædelige Nedgang er vundet ved, at Bevillingen til Christiansborg Slot, som paa sidste Finanslovsforslag var 1 Mill. Kr., er gaaet ned for selve Bygningsbevillingens Vedkommende til 300,000 Kr., hvortil saa kommer som meget smaa første Rater paa meget store samlede Bevillinger til Inventar og Udsmykning 63,000 Kr., altsaa i alt i Aar 363,000 Kr. til Christiansborg Slot mod 1 Mill. Kr. i Fjor. Det kunde lade sig høre, hvis man virkelig kunde blive staaende ved de 363,000 Kr. Men naar man læser Anmærkningerne og hører den højtærede Finansministers Tale, vil man se, at det saa meget langt fra er Tilfældet, at vi efter al Sandsynlighed kommer op til meget betydeligere Beløb allerede paa dette Finanslovsforslag — jeg vil slet ikke tale om de Finanslovsforslag, som følger efter, for dér fyldes jeg næsten med Skræk, hvad denne Post angaar. Vi anslog oprindelig Udgiften til Christiansborg Slot til 6 Mill. Kr., men efter hvad jeg kan faa ud af Anmærkningerne, kan man allerede nu med Sikkerhed sætte den til ca. $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Og saa staar endda forskellige Poster in blanco, som man ikke endnu kan bestemme. Den højtærede Finansminister antydede et Par, og en er nævnt i Anmærkningerne, nemlig Projektet om Boliger til Formændene og til Bureauchefen. Af disse ca. $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er der ved Bevilling disponeret over den større Halvdel. Men tilbage staar endnu, selv om vi regner de Bevillinger, der i Øjeblikket staar paa Finanslovsforslaget for 1914—15 med, ca. 4 Mill. Kr. blot af de Beløb, som er nævnte her, og som vi kan overskue. Og naar saa den højtærede Finansminister antydede — hvilket jeg i og for sig kan sympatisere med —, at det vilde være ønskeligt, om man kunde enes om at faa dette store Byggeforetagende færdigt endogsaa noget før, end man oprindeligt har ment; det kunde ske, saa staar vi overfor et Perspektiv, som kan være meget rart, naar man blot ser paa selve Christiansborg og Rigsdagsmændenes Sundhed og paa andre vigtige Faktorer, men som finansielt ikke fylder en med særlig glade Tanker, idet det viser sig, at Millionbevillinger hertil bliver nødvendige i de nærmest følgende Aar.

Saaledes bliver ens oprindelig lyse Sindsstemning noget formørket, naar man arbejder sig nærmere ind i Finanslovsforslaget, og det er mit Haab, at Formørkelsen ikke maa stige alt for meget, naar

vi faar at se, hvilke Lovforslag der kommer frem i Aarets Løb, og hvilke Ændringsforslag der bliver stillet. Men jeg haaber, som sagt, paa — og jeg mener mig berettiget til at tro det efter de Ytringer, den højtærede Finansminister er fremkommet med —, at den højtærede Finansminister fuldt ud har Øjet aabent for, at der her maa holdes overordentlig stærkt igen. Der er jo, naar vi holder de ekstraordinære Forsvarsudgifter i Henhold til Lovene af 1909 ude, en Udgiftsstigning paa ca. 3 Millioner; det er ca. 2,61 pCt. fra den sidst vedtagne Finanslov. Stigningen fra 1912—13 til 1913—14 paa de vedtagne Finanslove var kun 1,71 pCt., og saa maa man endda lægge Hovedvægten paa, at det da drejede sig om vedtagne Finanslove, medens vi her sammenligner en vedtagen Finanslov med et Finanslovsforslag, som ganske sikkert ved Ændringsforslag vil forøges i ikke ganske uvæsentlig Grad paa Udgiftssiden, og hvor vi allerede er oppe paa en saa betydelig Stigning.

Alt dette opfordrer i høj Grad til Tilbageholdenhed. Det er jo sandt nok — og jeg henviser her til de Udtalelser, jeg fremkom med for lidt siden —, at naar man, som jeg mener, man i og for sig har Ret til, vil afholde de ekstraordinære Forsvarsudgifter, der i Aar er henved 2 Mill. Kr., af Kassebeholdningen, bliver der noget Overskud, men det var naturligvis i høj Grad ønskeligt, om man i en i og for sig saa gunstig økonomisk Periode kunde undgaa dette, om man i et saadant Aar som 1914—15 — selv om Nedgangen begynder i det Aar, viser det sig dog altid, at Statsindtægternes Synken ikke indtræder lige straks — kunde afholde dem af Driften i Stedet for at skulle recurrere til Kassebeholdningen. Et er klart: at store nye Udgifter kan vi med de bestaaende Statsindtægter ikke bære i den nærmeste Fremtid, vi maa se Tiden noget an, vi maa have i alt Fald et Par Aar med Overskud, hvor vi ligesom opsamler Kræfter igen efter den store Aareladning, vi har gennemgaaet, for at kunne tage mere kostbare Statsopgaver op uden at skulle gaa til nye Skatter. Hvis man i en nær Fremtid vil gaa til noget saadant, som jeg har set omtalt, en almindelig Revision i opadgaaende Retning af de store Lønningslove af 1908, kan jeg sige med fuld Sikkerhed, at saa maa man, hvis man ikke vil handle uforsvarligt, være parat til samtidig at fremkomme med nye Skattelove. Det tror jeg imidlertid ingen har lyst til, og det er, hvis man undgaar nye, ikke strængt